

[H. P. Johansen.]

overskue alle disse Regler og Finesser, synes jeg, man maatte ønske; at saa mange af disse Regler som vel muligt blev gjort ufravigelige. Jeg tror ganske bestemt, at hvis man vil sikre og værne Befolkningen paa dette Omraade, skal man give faste, ensartede og ufravigelige Regler, men det er jo et Spørgsmaal, der kan forhandles nærmere om i Udvalget — jeg har blot ment allerede nu at maatte angive den Retningslinie, som Socialdemokratiet mener vil være den bedste at følge.

Nu kan der maaske være dem, der vil synes, at det altid er en Fordel at faa lovfæstet visse Regler, thi selv om kun en Brøkdæl af dem bliver fulgt, kan det ikke gøre Skade, at de findes. Jeg er imidlertid ikke sikker paa, at denne Betragtning er rigtig, for der er noget, der hedder en falsk Tryghedsfølelse, og den kan fremkaldes af alt for lempelige Love, idet Folk slaar sig til Ro med, at naar man har en Værnelov paa dette Omraade, er der ikke saa stor Risiko som tidligere for at blive ubilligt behandlet af Selskaberne. I Øjeblikket er Forholdet sikkert det, at Befolkningen *ikke* føler sig tryk overfor Forsikrings-selskaberne, idet den ræsonnerer som saa, at der er alt for mange af dem, en stor Del af dem er alt for dyre, man faar alt for lidt for de Præmier, man betaler, og man er tillige opmærksom paa, at der ofte er Bryderier den Dag, der skal betales Skadeserstatning. Jeg tror, det er gavnligt, at denne kritiske Følelse er levende i Befolkningen; saa længe vi ikke har en virkelig Tilsynslov, er denne kritiske Følelse i Virkeligheden det eneste Værn, Befolkningen har. At den ikke altid er *tilstrækkeligt* Værn, er en anden Sag. Jeg vil altsaa gerne understrege, at der kan være en vis Fare ved en alt for lempelig Lovgivning paa et Omraade som dette, fordi det meget ofte kan fremkalde en falsk Tryghedsfølelse.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal jeg ligesom den ærede Ordfører, som nys talte, fatte mig i Korthed. Jeg gaar ogsaa ud fra, at der vil blive en grundig Udvalgsbehandling, hvor de enkelte Paragraffer vil blive gennemdrøftet. Jeg kunde fristes til her at sige et Par Ord om Indledningen i § 1. Denne Indledning lyder saaledes:

„Denne Lov finder Anvendelse paa Aftale, hvorved nogen, der driver Forsikringsvirksomhed, meddeler Forsikring.“
Det forekommer mig, at dette er et uhyre indviklet og knudret Sprog. Jeg har bedt

adskillige ærede Medlemmer baade i dette Ting og i det andet Ting om at læse det Par Linier igennem og sige mig deres Mening om Indholdet, og de har som Regel maattet læse det igennem tre—fire Gange og derefter grunde over det, før de blev klar over, hvad disse Sætninger betød. Jeg har vanskeligt ved at forstaa, hvorfor de, der udarbejder Lovforslag, ikke betjener sig af jævner Sprog, end de som Regel gør. Jeg synes, at man her kort og godt kunde sige: denne Lov handler om Aftale mellem Forsikringsgiver og Forsikringstager — og saa kunde man straks definere, hvad man forstod ved Forsikringsgiver og Forsikringstager, saledes som det er gjort i § 2. Saa vilde der ingen Tvivl være om, hvad denne Lov handlede om. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at det vilde være en stor Behagelighed, hvis Love og Cirkulærer blev affattet i et jævner Sprog. Det er jo noget, som alle Kommunal-mænd ønsker, og alle beklager, at de ikke er det. Navnlig skulde en Lov som denne være letforstaaelig, da den helst skulde være Hvermands Eje, idet den omfatter Ting, som alle har med at gøre; men jeg vil antage, at naar Folk har læst disse første Linier, bliver de klare over, at de ikke kan forstaa Loven, og saa opgiver de at studere videre i den. Jeg ved godt, at det Ønske, jeg her har fremsat, er et gammelt Ønske, men det kunde maaske fremsættes saa ofte, at det til sidst bar Frugt, saa vi fik Love og Cirkulærer udtrykt i et noget jævner Sprog.

Der har været Tale om Kontrol med Forsikringsvirksomheder; den højtærede Justitsminister udtalte ved Fremsættelsen, at dette Lovforslag *ikke* omfattede en saadan Kontrol, og han stillede heller ikke i Udsigt, at Regeringen vilde fremsætte noget Lovforslag om Kontrol og Tilsyn med Forsikringsvirksomheder. Det vilde undre mig noget, om Regeringen fuldstændig havde forladt den Tanke, og det af to Grunde. For det første mener jeg, der er Trang til at faa en Lov paa dette Omraade, og for det andet mener jeg, der vilde være gode Betingelser for at faa et Lovforslag gennemført. Da daværende Handelsminister Stauning i 1925 fremsatte et saadant Lovforslag, blev det modtaget med megen Velvillie fra alle Ordførernes Side. Venstres Ordfører — det ærede daværende 5te tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) — udtalte sig ganske vist i for-sigtige Vendinger om Lovforslaget, men erklærede dog, at Venstre vilde medvirke til en Lovgivning, der gik ud paa at komme